

Pintes Gábor

Álmodtam egy világot magamnak...

Mindazok számára, akik most a jól ismert Edda Művek slágerének folytatását várják, valószínűleg csalódást fogok okozni. Írom ezt annak ellenére, hogy Pataky Attila és Barta Alfonz dalszövege belső vívódásról, vágyakról, kihívásokról és állandó küzdelemről szól (majdnem, mint az edukációs valóságunk). Ami viszont bármikor reményt ad nekünk (ahogy a dal metaforái sugallják), az az, hogy a változások jobbra fordíthatják életünket.

Most azonban kissé eltávolodván az örök sláger „hajszott kutyáitól” és a „régizozikától”, figyelmemet egy olyan edukációs valóságra próbálom terelni, melyben szinte minden lehetséges. Lehetséges az, hogy nem számít, ki honnan származik, kinek milyen végzettségűek a szülei, ki milyen iskolába jár, illetve járhat, kinek milyen tanító/tanár/nevelő jut, kinek mennyi intellektuális és anyagi befektetni való forrása van arra a folyamatra, melynek bizonyos állomásain bátran lehetne elkönyvelni azt, hogy IGEN, SIKERÜLT. Sikerült megadni mindazt, amire mindenkinek egyenlő joga van. Sikerült felkészíteni a leendő generáció minden egyes tagját a NAGYBETŰS ÉLET kihívásaira. Sikerült MINDENKINEK olyan útravalót biztosítani, melyre/mellyel bátran tud majd tovább építkezni.

Egy ilyen edukációs valósághoz nagyon nyitott eszmére és eszmeiségre van szükségünk. Kinyílni minden kihívásnak, lehetőségnek, de akadálnak és nehézségnek is. Valljuk be bátran, mindennapi gyakorlatunk inkább az, hogy könnyítünk és egyszerűsítünk mindazon, amin könnyíteni és egyszerűsíteni lehet. Ezt nem rovom fel senkinek sem, mivel laikus és szakmai szemmel is ezt nevezzük a hatékonyság növelésének. Minél kisebb ráfordított energiával és idővel elérni a lehető legjobb eredményt. Ehhez azonban kompromisszumokat kell kötnünk, melyekben itt-ott megjelennek a be- és „feláldozható szükségszerűségek”, a „kisebb rossz-ok”, a „járulékos veszteségek”. Egy technokrata szemléletmódban és élethelyzetben ezzel sem lenne semmi probléma. A mi esetünkben a gond viszont az, hogy nehezen elfogadható egy technokrata szemléletmód akkor, ha emberekről, pontosabban gyermekekről, az ő jövőjükéről, életükről van szó. Mi és ki jogosít(hat) fel bárkit is arra, hogy ilyen kompromisszumokról döntsön – valljuk be ismét: mások kárára?

Oktatási rendszerünk sok sebből vérzik. Ezen sebek többsége még a „nyolcvankilenc” előtti négy évtized dicstelen hagyatéka. Sajnálatos tény, hogy az azóta eltelt 35 év alatt sem sikerül igazi szemléletváltást, ill. szemléletváltozást elérnünk. A „sok sebből” számomra az egyik legfájóbb az átlagosság és az átlagosítás oktatási optikájának dominanciája és (pedagógusi) generációról generációra való átörökítése.

Feltételezem, hogy sokakban most a fenti sorokat olvasva itt ellentmondás sejlik fel. Biztosítsunk mindenkinek minden lehetőt, feltétlenül szükségeset, az életben való boldoguláshoz elengedhetlent. Másrészt kerüljük a nagy átlagot és átlagosat, a sok ezer és millió gyermekben vegyük észre a sok ezer és millió egyediséget, eredetiséget. IGEN. Ez (lenne) a cél. Szándékosan nem használtam az „egyenlő lehetőségek” és „egyenlő/azonos feltételek” fogalmát. Élek ugyanis a gyanúperrel, hogy éppen ezek a „szókapcsolatok” vezetnek és vezetnek minket azokhoz a tévedésekhez és hosszú távon is elhibázott stratégiához, melyek miatt nem, hogy nem gyógyulnak edukációs valóságunk sebei, hanem újabbnál újabbak jelennek meg rajta.

Álmodtam tehát egy világot és itt állok a kapui előtt. Sok-sok erőre és kitartásra van szükségünk ahhoz, hogy be tudjunk lépni rajta.

Forrás: <https://www.freepik.com>